

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Eet er nødigt, dette ene

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Eet er nødigt, dette ene", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid77927.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*

Nr. 168.

☒ Eet er nødigt, dette ene
Lær mig, Gud! at kiende ret,
Verden kand mig intet tiene,
Skiønt hun synes flin og slet,

* * * * 103

☒ Hun er kun en byrde, som nager og plager,
Hvor sielen dog ingen ret liflighed smager,
Men faaer jeg det ene for alting kun fat,
Da bliver mig een ting for alting min skat.

☒ 2. Vil du dette ene tage,
Søg det ey paa denne jord,
Lad, hvad jordisk er, tilbage,
Søg det oppe, søg det hvor
At guddom og manddom forenet sig finde,
Og hvor al fuldkommenheds fylde er inde,
Der, der er det ene nødvendige ret,
Der, der er min ene, mit alting i eet.

☒ 3. Som Mariæ hierte-rødder
Søgte denne ene skat,
Da hun sig ved JEsu fødder
Fuld af længsel havde sat,
Hans tale var liflig i hierte og øre,
Hun vilde saa gierne hans villie høre,
Hun smagte den sødhed i frelseren laae,
Hand ene for hende var alting at faae.

☒ 4. Saadan længes jeg med smerte,
Søde JEsu! efter dig,
Lad dig finde i mit hierte,
Overgiv dig dog til mig,
Og vilde end mange til verden sig vende,
Saa vil jeg dog efter dig løbe og rende,
Du haver det evige saligheds ord,
I dig al fornøyles herlighed boer.

* * * 104

☒ 5. O! al viisdoms vælde-kilde,
Lad den trædske slange ey
Mig forføre og forvilde
Fra den rene sandheds vey,
At jeg i eenfoldig- og ydmygheds gange
Din viisdom kand søge og liflig undfange,
At kiende dig, JEsu, og have dig kier,
Saa er jeg til himlen og evighed lærd.

☒ 6. Jeg for Gud kand intet bringe
Uden dig og dine saar,
Under din forsonings vinge
Jeg for Gud frimodig staaer,
En evig retfærdighed du os fortiente,
Der pinen og døden dit hierte bespendte,
Der har jeg de klæder, der smykke mig ud,
At prange for thronen som deyligste brud.

☒ 7. Nu saa lad mig her opvækkes
Til et helligt liv i dig,
At det onde daglig svækkes

Ved din store kraft i mig,
Thi hvad mig til gudelig vandring i livet
Kand tiene, er i dig, min JEsu, mig givet,
Riiv mig fra al kiødets forfængelig lyst,
Saa lever jeg i dig, min eneste trøst.

✠ 8. Ja! hvad skal jeg mere sige,
Her er naadens fulde flod,
Du gikst ind i himmerige
For mig eengang med dit blod,

* * * 105

✠ Du derved en evig forløsning har funden,
Hvorved jeg er hiulpet og reddet i grunden.
Guds hierte er aabnet ved denne din gang,
Thi synger jeg Abba med frydelig klang.

✠ 9. Sielen veed af ingen byrde,
Har et frit og lystigt mod,
Hun er ført af hendes hyrde
Ind i livets eng og flod,
Ey nogen forfriskning mod denne kand veye,
At have sin JEsu, ham evig at eye,
Slet intet mig glæder, og dæmper min vee,
Foruden min JEsu i troen at see.

✠ 10. Derfor JEsus hand mit ene
Og mit alting være skal,
Prøv, om jeg det ret vil mene,
Eller er blant hyklers tal,
See, om jeg mig vender i sikkerheds leye,
Og fører mig paa livets de evige veye,
At agte for skade al vellystens flok,
Og JEsu at vinde, hand eene er nok.